

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **nezl. V. K.**, zastoupené JUDr. Luděkem Crhákem, advokátem se sídlem v Brně, Josefská 15, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2014, č. j. 41 A 26/2013 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 6. 3. 2013, č. j. MPSV-UM/3261/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/446/2012/9S-JMK (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2.] Výše uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Brně ze dne 18. 4. 2012, č. j. 17194/2012/BBA, kterým byl stěžovatelce ode dne 1. 5. 2012 odňat příspěvek na péči.

[3.] Stěžovatelka rozhodnutí žalovaného napadla žalobou, v níž především namítala, že posouzení jejího zdravotního stavu nebylo dostačující, neboť žalovaný přihlížel pouze k fyzickému zdravotnímu stavu stěžovatelky a nepřihlédl ke stavu psychickému.

[4.] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“), že stěžovatelka od 20. 8. 2010 do 31. 12. 2011 vyžadovala pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby při třech úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, avšak od 1. 1. 2012 vyžaduje stěžovatelka každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při dvou základních životních potřebách, a to péči o zdraví a osobních aktivitách. Krajský soud nepřisvědčil tvrzením stěžovatelky, že z pohledu zdravotního stavu byl hodnocen pouze její fyzický stav. Zdravotní stav stěžovatelky byl několikrát zkoumán, z výsledků tohoto posouzení plyne, že kterým úkonům uvedeným v § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), stěžovatelka vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Podle krajského soudu je stěžovatelka samostatně schopna mobility, je schopna se orientovat, je schopna samostatné komunikace (navštěvuje běžně školu), stravování, když se během dne stravuje ve školní jídelně, oblékání i obouvání, i když jí např. tyto úkony trvají déle než u jiných vrstevníků bez zdravotního postižení, je schopna také sama udržovat tělesnou hygienu, když sama zákonná zástupkyně uvádí, že stěžovatelka je schopna se samostatně osprchovat, umýt si vlasy a je schopna samostatně provádět výkon fyziologické potřeby. Krajský soud tak dospěl k závěru, že z připojených správních spisů vyplývá, že zdravotní stav stěžovatelky, a to stav fyzický i psychický byl řádně zkoumán a posouzen a z posudků zcela jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka není schopna, pokud jde o schopnost zvládat základní životní potřeby, samostatně zvládat pouze péči o zdraví a osobní aktivity. Péče o domácnost se přitom podle § 9 odst. 3 zákona o sociálních službách u osob do 18 let nehodnotí. Stěžovatelka tedy podle § 8 zákona o sociálních službách není osobou závislou na péči jiné fyzické osoby.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatelka rozsudek krajského soudu napadá z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, některé skutkové závěry soudu nemají podle stěžovatelky oporu ve spise a soudkyně, která o žalobě rozhodovala, byla nesprávně „určena“.

[6.] V kasační stížnosti stěžovatelka především namítá, že ve věci posouzení nároku na příspěvek na péči je nedostatečné posouzení jejího zdravotního stavu, které zdravotní stav stěžovatelky nepostihuje. Argumentace krajského soudu v napadeném rozsudku také podle stěžovatelky nevychází z jejího skutečného zdravotního stavu a nepřihlíží k jejím skutečným schopnostem a zvyšující se závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, které se zhoršují i v dalších základních životních potřebách.

[7.] Napadený rozsudek vychází ze všech posudků ohledně zdravotního stavu stěžovatelky, kdy se soud ztotožnil se závěrem, že stěžovatelka je schopna bez soustavné

pokračování

pomoci jiné osoby zvládat mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby, což se nezakládá na pravdě. Zhoršený zdravotní stav krajský soud vůbec nebral v úvahu. Zhoršila se zejména mobilita stěžovatelky, která není schopna sama bez dozoru dojít do školy a ze školy. Zhoršilo se i její stravování, na jídlo ve školní jídelně musí dohlížet asistent, bez dozoru se stěžovatelka ani doma není schopna najíst. Zhoršilo se i oblékání a obouvání. Je nutný dohled, neboť stěžovatelka by byla schopna jít v zimním období do školy v krátkém rukávu a bez bot. Zhoršila se i tělesná hygiena, nově se musí dohlížet na hygienu při menstruaci a rovněž při výkonu tělesné potřeby je nutný dohled, stěžovatelka se několikrát týdně v noci pomočuje.

[8.] Podáním ze dne 4. 3. 2014 stěžovatelka svou kasační stížnost doplnila. V tomto podání stěžovatelka uvádí, že dle přiloženého vyjádření lékaře má tři nepoznané vrozené vady. Metabolickou, která vede k psychiatrickým problémům a je dědičná, nesnášenlivost na mouku, která uvedenou vadu závažně potencuje, a těžké asthma bronchiale. Všechny choroby se počítají v bodě postižení mozku, který nikdy nebyl řádně vyšetřen. Z uvedených důvodů je stěžovatelka plně závislá na pomoci druhé osoby. Stěžovatelka musí dodržovat přísný režim na úrovni invalidity nejvyššího stupně, protože následky nedodržování režimu mohou mít nezvratné následky.

[9.] V příloze svého podání stěžovatelka soudu předložila potvrzení Fškoly ohledně dohledu a dozoru vykonávaného pedagogickými pracovníky školy v čase svačin, obědů ve školní jídelně a při oblékání ze dne 28. 2. 2014 a zdravotní posudek MUDr. U. ze dne 4. 3. 2014 ohledně zásadních rozdílů v hodnocení dlouhodobého zdravotního stavu stěžovatelky tímto lékařem a bývalou praktickou lékařkou stěžovatelky.

[10.] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[11.] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14.] Kasační stížnost soud důvodnou neshledal.

A. Obsah správního spisu

[15.] Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru sociální péče (dále jen „MMB“) ze dne 18. 1. 2011, č. j. 11900/2011/BBA, bylo rozhodnuto ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči zahájené dne 20. 8. 2010 tak, že stěžovatelce bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 3000 Kč měsíčně s odůvodněním, že opětovným posouzením nároku na příspěvek bylo zjištěno, že podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách, ve znění účinném do 31. 12. 2011, jde o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

[16.] Podle výsledku posouzení stupně závislosti pro účely příspěvku na péči ze dne 7. 1. 2011 posudkovým lékařem Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město (dále též „MSSZ Brno-město“) bylo stanoveno, že stěžovatelka z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při 10 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, z tohoto důvodu je podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost. Tento posudkový závěr byl podkladem pro vydání rozhodnutí MMB. Zákonná zástupkyně stěžovatelky uvedené rozhodnutí napadla odvoláním.

[17.] Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor sociálních věcí, rozhodnutím ze dne 19. 4. 2011, č. j. JMK 17376/2011, napadené rozhodnutí MMB zrušil a věc vrátil k novému projednání s odůvodněním, že závislost stěžovatelky na péči jiné fyzické osoby ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu byla znovu přezkoumána a zhodnocena PK MPSV na jednání dne 25. 3. 2011 se závěrem, že stěžovatelka potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled při 2 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, z tohoto důvodu se nepovažuje podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. V posudku PK MPSV konstatuje, že důvodem přijetí posudkového závěru v neprospěch nezletilé je nesprávný posudkový závěr MSSZ Brno-město, který nevycházel ze správné aplikace posudkových kritérií. V závěru rozhodnutí krajský úřad uvedl, že odvolací orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele z důvodu nesprávného posudkového závěru MSSZ Brno-město, který nevycházel ze správné aplikace posudkových kritérií, proto napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušil a věc vrátil MMB k novému posouzení.

[18.] Podle zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon o sociálních službách, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony, je od 1. 1. 2012 příslušný k rozhodování ve věci Úřad práce ČR – krajské pobočky (dále jen „Úřad práce“) a Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“).

[19.] Dne 20. 2. 2012 byl zdravotní stav stěžovatelky hodnocen posudkovým lékařem Městské správy sociálního zabezpečení Brno - město (dále jen „MSSZ“) tak, že pro věk 10 - 12 let nezvládla 5 úkonů, tím šlo o osobu do 18 let věku, u které byla zjištěna závislost I. stupně na pomoci jiné fyzické osoby, podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách, a pro věk 12 - 15 let nezvládla 4 úkony, tím nešlo o osobu do 18 let věku, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách, ve znění platném do 31. 12. 2011. Od 1. 1. 2012 hodnotil posudkový lékař zdravotní stav

pokračování

stěžovatelky v souladu se zákonem o sociálních službách ve znění novely provedené zákonem č. 366/2011 Sb. tak, že stěžovatelka nezvládá 2 základní životní potřeby, tím nejde o osobu do 18 let věku, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012.

[20.] Na základě výše uvedených posudkových závěrů Úřad práce dne 18. 4. 2012 rozhodl o odnětí příspěvku na péči ode dne 1. 5. 2012. Stěžovatelce náleželo podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách, zvýšení příspěvku podle ustanovení § 11 odst. 3 citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že bylo rozhodnuto o odnětí příspěvku na péči, příspěvek tedy nenáleží, nejsou splněny ani zákonem stanovené podmínky pro zvýšení příspěvku, a proto bylo rozhodnuto i o odejmutí zvýšení příspěvku ode dne 1. 5. 2012. Uvedené rozhodnutí napadla zákonná zástupkyně stěžovatelky odvoláním. Věc byla proto postoupena MPSV, které usnesením ze dne 13. 6. 2012 odvolací řízení přerušilo do dne doručení nového posouzení stupně závislosti, které pro účely odvolacího řízení posuzuje PK MPSV. MPSV si pro účely odvolacího správního řízení u PK MPSV vyžádalo aktuální posouzení zdravotního stavu stěžovatelky.

[21.] Zdravotní stav stěžovatelky byl znovu přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV dne 27. 7. 2012. Předmětem jednání bylo posouzení stupně závislosti stěžovatelky. Dle PK MPSV se jedná o nezletilou s hyperkinetickou poruchou chování – porucha aktivity a pozornosti. Intelkt se pohybuje na hranici pásma nižšího průměru a pásma nízkého nadání. Je plně orientovaná, jsou infantilní projevy, řeč překotná, méně srozumitelná, ale domluví se, sklon k impulzivnímu jednání. Učí se průměrně, někdy stíží na nevhodné chování o přestávce. Učí se ale velmi nerada. Je neposlušná, drzá. Je porucha jemné a hrubé motoriky – naznačený LMD syndrom, lehce vadné držení těla, neurologicky bez ložiska. Nejsou prokázány závažné poruchy hybnosti nosných kloubů, páteře, parézy. Poruchy jemné motoriky nemají dopad na schopnost péče o vlastní osobu a soběstačnost či základní životní potřeby. Nejsou vady zraku, sluchu ani mentální postižení, které by omezovalo orientaci a komunikaci. Je noční pomočování 2x do týdne, nutno dodržovat režim a enuretiku. V posteli má podložku. Jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje duševní schopnosti a má vliv na péči o vlastní osobu a soběstačnost.

[22.] Dle PK MPSV výsledek sociálního šetření nekoreluje s možnostmi, které stěžovatelka může vykonat v souvislosti se svými zdravotními postiženími v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Potřeba dohledu nad výběrem oblečení, řádnou hygienou, vařením, úpravou zevnějšku vyplývá z biopsychosociální nezralosti dítěte.

[23.] Posudkový závěr PK MPSV od 20. 8. 2010 do 2. 9. 2011 pro věk 10 - 12 let byl následující: Stěžovatelka dne 3. 9. 2010 dosáhla věku 11 let. Šlo o osobu do 18 let věku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebovala každodenní pomoc nebo dohled při třech úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to při dodržování léčebného režimu, obstarávání si osobních záležitostí a zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku.

[24.] Z výše uvedeného důvodu se stěžovatelka nepovažuje podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách za osobu mladší 18 let závislou na pomoci jiné osoby. Tento stav byl

i k datu zahájení řízení z moci úřední. Není medicínský důvod, proč by stěžovatelka nebyla schopna ostatní úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti provést. Na rozdíl od lékaře MSSZ neuznala PK MPSV potřebu pomoci nad výběrem oblečení – mentální schopnosti stěžovatelky jsou dostačující k výběru oblečení a k tomu, aby se oblékla přiměřeně věku. Ze zdravotního stavu nevyplývá potřeba provádět denně jednoduchá ošetření. Stěžovatelka byla schopna si uspořádat čas, plánovat život, nakupovat, pečovat o prádlo, přeprat drobné osobní prádlo, udržovat pořádek v domácnosti přiměřeně věku. Stěžovatelka měla dostatečné mentální, duševní a smyslové schopnosti k provedení uvedených úkonů.

[25.] Posudkový závěr PK MPSV pro věk 12 - 15 let od 3. 9. 2011 ve znění platném do 31. 12. 2011 byl následující: Stěžovatelka dne 3. 9. 2011 dosáhla věku 12 let. Šlo o osobu do 18-ti let věku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebovala každodenní pomoc nebo dohled při třech úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a to při dodržování léčebného režimu, obstarávání si osobních záležitostí a zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku. Z tohoto důvodu se stěžovatelka nepovažuje za osobu mladší 18 let závislou na pomoci jiné osoby podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách, ve znění platném do 31. 12. 2011. Není medicínský důvod, proč by nebyla schopna ostatní úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti provést. Na rozdíl od lékaře MSSZ neuznala PK MPSV potřebu pomoci při komunikaci – řeč je sice překotná, ale stěžovatelka je schopna se dorozumět, je schopna číst a psát.

[26.] Od 1. 1. 2012 byl zdravotní stav hodnocen v souladu se zákonem č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon o sociálních službách, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a to tak, že od 1. 1. 2012 stěžovatelka vzhledem k uvedenému zdravotnímu stavu z důvodu poruchy pozornosti a chování vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby při dvou základních životních potřebách, a to při péči o zdraví a při osobních aktivitách. Z uvedeného důvodu nejde o osobu do 18 let věku, která se podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné osoby. Stěžovatelka je mobilní, orientovaná, komunikativní. Nejde o osobu s úplnou nebo praktickou hluchotou, ani nejde o osobu hluchoslepu, ani nejde o osobu s praktickou nebo úplnou nevědomostí. Rozsah a tíže poruchy funkčních schopností nemá vliv na schopnost zvládnání základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Rozsah funkčních schopností je dostatečný k pravidelnému zvládnání základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace a je schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí těchto potřeb. Na rozdíl od lékaře MSSZ neuznala PK MPSV potřebu pomoci při komunikaci. Stěžovatelka je schopna se dorozumět a porozumět mluvenou srozumitelnou řečí, psanou zprávou, porozumět základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům. Ošetřující lékař popisuje řeč drmolivou, nesrozumitelnou. V doložených nálezech je uvedena řeč překotná, nikoliv ztráta smysluplné komunikace. Ani sociální šetření nepopisuje závažnou poruchu komunikace. PK MPSV navíc uznala potřebu mimořádné péče při péči o zdraví – dohled nad medikací, logopedická péče. Nálezy doložené k odvolání popisují výše uvedený zdravotní stav.

[27.] Po obdržení posouzení stupně závislosti byla zákonná zástupkyně stěžovatelky dána možnost uplatnit právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní

pokračování

řád. Vyrozumění o pokračování odvolacího řízení a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bylo zákonná zástupkyně doručeno vhozením do schránky dne 11. 9. 2012. Dne 13. 9. 2012 se na MPSV dostavila zákonná zástupkyně a vyjádřila se k podkladům rozhodnutí. Uvedla, že nesouhlasí s posouzením zdravotního stavu stěžovatelky, dle jejího názoru se hodnocení úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti a základních životních potřeb liší od skutečného stavu. Zákonná zástupkyně požádala o nové posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a sdělila, že si přeje být se stěžovatelkou přítomna při jednání PK MPSV. Zákonná zástupkyně doložila poslední lékařskou zprávu z psychiatrie.

[28.] Doložené skutečnosti a námitky uvedené ve vyjádření ze dne 13. 9. 2012 byly shledány důvodnými k vyžádání doplňujícího posouzení PK MPSV. MPSV si vzhledem k těmto námitkám vyžádalo dne 13. 9. 2012 u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu stěžovatelky pro účely odvolacího řízení. Zdravotní stav stěžovatelky byl znovu přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV dne 24. 10. 2012.

[29.] Posudková komise znovu prostudovala podkladovou dokumentaci a dospěla k přijetí níže uvedeného posudkového závěru. Stěžovatelka dne 3. 9. 2012 dosáhla věku 13 let. PK MPSV sdělila, že doložený nález popisuje projevy ADHD (v popředí poruchy chování) s normálním intelektem u dětsky nezralé dívky, které ale nevyžadují mimořádnou péči při mobilitě, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieně, výkonu fyziologické potřeby. Po zacvičení je schopna tyto základní životní potřeby zvládnout sama přiměřeně věku. PK MPSV vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

[30.] Dne 21. 12. 2012 doložila zákonná zástupkyně stěžovatelky další lékařské nálezy. Doložené skutečnosti MPSV vyhodnotilo jako důvod k vyžádání doplňujícího posouzení PK MPSV. MPSV si proto dopisem doručeným dne 2. 1. 2013 vyžádalo u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu stěžovatelky pro účely odvolacího řízení. Zdravotní stav stěžovatelky byl znovu přezkoumán a zhodnocen na jednání PK MPSV dne 24. 1. 2013.

[31.] PK MPSV znovu prostudovala podkladovou dokumentaci a sdělila, že se jedná o kontrolní vyšetření, které nepřináší žádné posudkově významné skutečnosti, které by posudkové komisi nebyly známy. Zdravotní stav kolísá. Po vyhodnocení skutečností, které vedly k požadavku na doplnění posudku, PK MPSV neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru, a to ani k datu svého jednání.

[32.] MPSV rozhodlo na základě správního řízení zahájeného z moci úřední dne 20. 8. 2010 a nového posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ze dne 27. 7. 2012, 24. 10. 2012 a 24. 1. 2013. Zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely stanovení posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr, že stěžovatelka potřebovala od 20. 8. 2010 do 31. 12. 2011 pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby při třech úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti a od 1. 1. 2012 potřebuje pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby při dvou základních životních potřebách.

Z těchto důvodů podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách není považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

[33.] Novým posouzením zdravotního stavu bylo zjištěno, že stěžovatelka nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro trvání nároku na příspěvek na péči, a odvolání proto nebylo vyhověno.

B. Posouzení věci

[34.] Kasační námitka, že zdravotní stav stěžovatelky byl nedostatečně posouzen a posouzení tak nevystihuje její skutečný zdravotní stav, byla stěžovatelkou vznesena pouze v obecné rovině, když k jednotlivým úkonům základních životních potřeb se omezila pouze na konstatování, že došlo ke zhoršení jejich zvládání, které si vynutilo asistenci jiných fyzických osob. Stěžovatelka však neuvádí, kdy k tomuto zhoršení došlo a jakými konkrétními projevy se toto zhoršení projevuje. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti konkrétně nezpochybňuje jednotlivé závěry PK MPSV, žalovaného či krajského soudu, zejména neuvádí, v čem konkrétně jsou jejich závěry chybné nebo nepodložené.

[35.] Vytýká-li obecně stěžovatelka krajskému soudu, že nebral v úvahu zhoršení jejího zdravotního stavu, a to ve vztahu ke schopnostem zvládat životní potřeby, a to mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby, je třeba uvést, že krajský soud nemohl brát v úvahu zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky a její schopnosti zvládat úkony základních životních potřeb, ke kterému došlo po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2007, č. j. 4 Ads 125/2006 – 39). V této souvislosti je také třeba uvést, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012, rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to *bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*.

[36.] Zhoršení schopnosti stěžovatelky zvládat základní životní potřeby v důsledku zhoršení zdravotního stavu po tomto datu však může být předmětem posouzení na základě nové žádosti.

[37.] Za této situace se Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatelky ztotožňuje se závěrem krajského soudu „že zdravotní stav stěžovatelky, a to stav fyzický i psychický byl řádně zkoumán a posouzen a z posudků zcela jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka není schopna, pokud jde o schopnost zvládat základní životní potřeby, samostatně zvládat pouze péči o zdraví a osobní aktivity“, když ohledně schopností zvládat další dle § 9 zákona o sociálních službách posuzované základní životní potřeby (mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby) stěžovatelka pouze uvádí, že následně došlo k jejich zhoršení.

pokračování

[38.] Další kasační námitku, že skutkové závěry soudu nemají oporu ve spise, stěžovatelka opět nijak blíže nerozvedla a nekonkretizovala. Za této situace se Nejvyšší správní soud k uvedené námitce vyjádří také jen v obecné rovině. Z odůvodnění napadeného rozsudku lze zjistit, že krajský soud v otázce schopnosti stěžovatelky samostatně zvládat mobilitu, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a výkon fyziologické potřeby vycházel z posudků PK MPSV a z tvrzení zákonné zástupkyně stěžovatelky. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že zdravotní stav stěžovatelky byl v průběhu několikaletého řízení posuzován opakovaně, PK MPSV se ve svých posudcích podrobně zdravotním stavem stěžovatelky zabývala a své závěry přesvědčivě zdůvodnila. Rovněž správní orgány a krajský soud svá rozhodnutí přesvědčivě přezkoumatelným způsobem zdůvodnily a jejich skutkové závěry mají oporu v obsahu spisů. Nejvyšší správní soud proto uvedenou kasační námitku neshledal důvodnou.

[39.] K argumentaci stěžovatelky, že dle přiloženého vyjádření lékaře má tři nepoznané vrozené vady (metabolickou, která vede k psychiatrickým problémům a je dědičná, nesnášenlivost na mouku, která uvedenou vadu závažně potencuje, a těžké asthma bronchiale), a proto je plně závislá na pomoci druhé osoby, neboť musí dodržovat přísný režim na úrovni invalidity nejvyššího stupně, Nejvyšší správní soud uvádí, že PK MPSV dospěla k závěru, že stěžovatelka není schopna samostatně zvládat péči o zdraví a v tomto ohledu závěry posudkové komise nejsou s názorem stěžovatelky v rozporu. Podle ustanovení § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném po 1. 1. 2012, se však osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 základní životní potřeby, přičemž stěžovatelka vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při dvou základních životních potřebách, a to při péči o zdraví a při osobních aktivitách.

[40.] Ohledně příloh doručených Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 3. 2014 společně s doplněním kasační stížnosti zdejší soud konstatuje, že k nim při rozhodování o předmětné kasační stížnosti nemohl nijak přihlídnout, neboť soud při přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[41.] Posudek MUDr. U. se vyjadřuje zejména k příčinám zdravotního stavu stěžovatelky a hrozbám jeho budoucího možného zhoršení. Tento posudek se však nevyslovuje k schopnostem stěžovatelky zvládat základní životní potřeby ke dni vydání napadeného rozhodnutí, vyjadřuje se jen ke stavu současnému s uvedením, že v současné době stav stěžovatelky není na úrovni závažného omezení. Z výše uvedených důvodů tedy neshledal zdejší soud ani za potřebné tento posudek provádět k důkazu, neboť by nemohl mít vliv na rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatelky. Totéž platí také pro potvrzení Základní školy K. o vykonávaném dohledu ze dne 28. 2. 2014, které se rovněž vztahuje k současným schopnostem stěžovatelky zvládat základní životní potřeby. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvody pro doplnění dokazování uvedeným lékařským posudkem a potvrzením ze dne 28. 2. 2014, neboť se vztahují až k současnému zdravotnímu stavu stěžovatelky a její současné schopnosti zvládat základní životní potřeby, pro nyní projednávanou věc proto nejsou rozhodné. Jak již však bylo uvedeno, zhoršení schopnosti stěžovatelky zvládat základní životní potřeby v důsledku zhoršení zdravotního stavu po

datu rozhodnutí správního orgánu může být předmětem posouzení na základě nové žádosti.

[42.] Stěžovatelka v kasační stížnosti také namítá, že projednávaná věc byla soudkyní, která o žalobě rozhodovala, nesprávně přidělena (soudkyně byla nesprávně „určena“). Uvedená námitka však byla vznesena pouze v obecné rovině, bez bližšího zdůvodnění. Stěžovatelka svou námitku nijak nekonkretizovala a za této situace se k ní Nejvyšší správní soud nemůže nijak konkrétně vyjádřit, jeho úkolem není konkretizovat, formulovat či dotvářet jednotlivé námitky vznesené účastníkem řízení. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, kasační stížnost koncipuje jako mimořádný opravný prostředek na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí nebo postupu (obsazení soudu) pochybil.

V. Závěr

[43.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[44.] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu